

LOZAN TARTIŞMALARI OSMANLI AYDINLARININ RUH DÜNYASINI YANSITİYOR!..

Münir Aktolga
Ekim 2016

Evet, Lozan „zafer“mi, yoksa „hezimet“mi?..

Bu konuda „Devlet kurucu“ Kemalistlerin-„beyaz Türklerin“- görüşünü biliyoruz: „Lozan bir zaferdir, Cumhuriyet'in tapu belgesidir“... Aşağıdaki yazı ise, kendilerini Osmanlı'nın gerçek mirasçısı olarak gören, bugüne ilişkin çözüm yolunu da, intikamcı bir „restorasyon“ anlayışıyla yüz yıl geriye dönerek tarihi sil baştan yeniden yaşamakta bulan „siyahların“- öteki Türkiyeli aydınların görüşü!..

<http://www.marmarayerelhaber.com/mustafa-armagan/46617-lozan-hezimettir-de-kac-sifir-gelin-bunu-tartisalim>

E, madem ki, herkes kendi görüşünü ifade ediyor, biz de „yeni Türkiye'nin“ konuya nasıl baktığını-bakması gerektiğini- ortaya koymaya çalışalım!..

„Devlet kurucu“ „beyaz Türkleri“ çok dinledik. Hatta hepimiz, onların söylemleriyle, onların yazdıkları „tarihi“ „tarihimiz“ diye kabul ederek büyüdük!.. Bu nedenle, ben şimdi „ötekilerin“- „siyahların“ görüşlerini öne çıkararak yola devam etmek istiyorum!

Şöyle diyor sayın Armağan:

„Özetle, Osmanlı Devleti'ni biz bir kanun çıkararak yıktık (karar no: 307)...

... Velhasıl Lozan'daki konferans Osmanlı topraklarının bölüşülmesi için toplandı ve Osmanlı topraklarının beşte dördünün tapusu orada el değiştirdi. Mesela madde 17 Mısır ve Sudan'ı verir İngilizlere, madde 20 Kıbrıs'ı. Bunu söyleyince gençlerin gözü açılıyor, „Vay canına, Lozan'a kadar Mısır ve Sudan bizim miymiş?“ diyorlar. Evet evladım bizimdi ve daha neler ve nereler bizimdi bilerseniz!..

Bütün bunlardan çıkardığım sonuç şudur: Lozan hezimettir... Gelin bunu tartışalım...”

Ama bitmedi, aynı yazıda bakın başka neler de var:

”... Biz Lozan'a giderken devletsizdik ve 6 asırlık büyük devletimiz, İngiliz işgali altındaki İstanbul'da tarihe veda ettirildi (Toynbee'nin dediği gibi 'etmedi', 'durduruldu'). Yani bir devletin hükümeti olarak değil, sadece 'hükümet' olarak gittik Lozan'a.

Devleti olmayan bir hükümet! Garabeti düşünebiliyor musunuz? Öte yandan karşımızdakilerin hepsi tanınmış devletlerdi, bir tek biz hükümettik ve henüz tanınmamıştık ve rakiplerimizden devlet olma icazeti alabilmek için oturuyorduk masaya!..”

Sayın Armağan devam ediyor: **“Soruyorum: Bu durumda herhangi bir pazarlık şansımız olabilir miydi? (Dikkat edin bu soruyu “beyaz Türkler” değil, sayın Armağan soruyor!) Bu pozisyonda Lozan'da bir zafer kazanılabilir miydi? (Ve**

gene kendisi cevap veriyor!..) Kazanılmazdı ve kazanılmadı da. Ankara TBMM hükümeti, Türkiye Cumhuriyeti kurma iznini veya icazetini alabilmek için önüne sürülen bütün tavizleri vermek zorundaydı ve verdi de. Lozan onaylanmazsa tanınmamış bir 'hükümet' olarak kalacak ve 'yeni hükümet' gelip de müzakereleri yürütene kadar öyle kalacaktı.

Peki Lozan kabul edilmez ve onaylanmazsa İngilizler veya Fransızlar ne kaybederdi? Hemen hiçbir şey. Biz ne kaybederdik? Devletsiz bir hükümet olarak ortada kalırdık! Oyun bu kadar açık..."

Kendi ifadesiyle “durum bu kadar açık” olmasına rağmen (yani o dönemde yapacak başka birşey olmamasına rağmen m.a) gene de çıkardığı sonucu şöyle ifade ediyor sayın Armağan:

“Velhasıl Lozan'daki konferans Osmanlı topraklarının bölüşülmesi için toplandı ve Osmanlı topraklarının beşte dördünün tapusu orada el değiştirdi. Mesela madde 17 Mısır ve Sudan'ı verir İngilizlere, madde 20 Kıbrıs'ı. Bunu söyleyince gençlerin gözü açılıyor, “Vay canına, Lozan'a kadar Mısır ve Sudan bizim miymiş?” diyorlar. Evet evladım bizimdi ve daha neler ve nereler bizimdi bilseniz!.. Bütün bunlardan çıkardığım sonuç şudur: Lozan hezimettir de kaç sıfır? Gelin bunu tartışalım..."

Nedir bütün bunlar şimdi?

Bir yanda, sanki Cumhuriyet'le birlikte Osmanlı Devleti tarihe karışmış da onun yerine burjuva anlamda “yeni” bir Devlet kurulmuş gibi bir “zafer” ve bu “yeni Devletin” “tapu senedi” anlayışı!.. Öte yanda ise, hani bugün biraz etimiz budumuz kanlandı ya, buna güvenerek (kendi içinde çelişkili bir duruşla da olsa) eski Osmanlı kimliğini cilalayıp, onu yeni bir ruhla yeniden yaratma , her alanda büyük bir “restorasyon” hamlesiyle yüz yıl geriye dönüp sil baştan tarihi yeniden yaşayarak yazmaya kalkma çabası!.. Niye mi?

1789' da Fransız İhtilalinden sonra, jakoben-burjuva devrimci ruhun hakim olduğu dönemi düşünün, sonra bir de buna, devrimin sonuçlarını bütün dünyaya yaymak için (tabi bunun altında, burjuva anlamda emperyal bir egemenlik yaratma anlayışı yatıyordu) bir Napolyon yaratarak çıkılan o fetihçilik anlayışını ilave edin!.. Kimbilir, belki de yukardaki sorunun cevabını buralarda aramak gerekiyor!.. Yoksa, “başka bir çözüm yolu yoktu” derken, hemen bunun ardından, olaya bugünün gözüyle bakarak, ... “velhasıl Lozan'daki konferans Osmanlı topraklarının bölüşülmesi için toplandı ve Osmanlı topraklarının beşte dördünün tapusu orada el değiştirdi. Mesela, madde 17 Mısır ve Sudan'ı verir İngilizlere, madde 20 Kıbrıs'ı..." diyerek, buradan bugüne ilişkin olarak, Osmanlı mülkü olan bu topraklar üzerinde bir nevi hak talebinde bulunmanın anlamı nedir?..

Milliyetçiliği Osmanlıcı bir ruhla harmanlayarak buradan yeniden emperyal hayaller üretmeye çalışan 20.yy kalıntısı bir aydınlar dünyasının ruh halini yansıtmıyor mu bütün bunlar...

Peki, Lozan ne midir? Ne bir „zaferdir“ o, ne de bir „hezimet“!

Bana sorarsanız bu kavramların ikisi de buram buram Osmanlı kokuyor! Birisi Osmanlı'nın İttihatçıların görüşü iken, diğeri de geleneksel İslamcı Devletçilerinin!

Lozan bir sonuçtur... Antika yapının kaçınılmaz olarak vardığı sonuçtur. Buna ilişkin tarihi bir belgedir, o kadar... "Mısır, Libya... bunlar bizimdi, Kemalistler bunları götürdü başkalarına verdi" deniyor!.. Bu nedir şimdi? 1. Dünya Savaşı'nın galipleri olan İngiliz, Fransız (ve Amerikan) emperyalistlerinin karşısına, antika Osmanlı emperyal kimliğine sahip çıkarak bugüne ilişkin politika oluşturmaya çalışanların ağlamaklı feryadı değil midir bu?.. Savaşın galiplerinin emperyalistler oluşu, onların haksız oluşu, bir zamanlar fetih yoluyla "kazandığımız" antika yapıyı "kaybettik" diye yakınanların haklı oldukları anlamına mı gelecektir!?...

Ama buradan „Lozan bir zaferdi“ sonucu da çıkmaz!!.. Lozan, Osmanlı dünyasının yıkıntıları içinden çıkıp gelmeye çalışan modern Türkiye için bir milattır o kadar (dikkat edin zaferdir demiyorum!..) Osmanlı Devleti'nin kuruluşuna da damgasını vuran Tarihsel Devrim geleneğimizin, Devleti "modernleştirerek kurtarma" dinamiği halinde sürece damgasını vurması, bu şekilde ölüyü mezardan çıkarma-diriltme- hamlesidir... Bu anlamda da Cumhuriyetin tapu belgesidir...

Ne yani, Lozan'ı kabul etmeyerek savaşa devam mı edilseydi?.. "İttihatçılar" falan denilip geçiliyor, ama o Kemalistler Cumhuriyet'i kurmasalar mıydı?.. Bazılarının iddia ettikleri gibi bu Cumhuriyet "yanlış bir Cumhuriyet" olarak mı kurulmuştur?.. Bu görüşlere katılmadığımı daha önce çok yazdım. Bu konuda daha geniş açıklamalar için, s.41 "Kendi karşıtını yaratarak varolmak" <http://www.aktolga.de/m40.pdf>

Bundan sonra yapılması gereken, artık antika bir "restorasyon" ruhuyla yüz yıl geriye dönerek tarihi sil baştan yeniden yaşamaya çalışmak olmayıp (bu zaten mümkün değildir!!), 21.yy paradigmasına uygun bir şekilde bilgi üreten bir toplum haline gelerek adem-i merkezîyetçi bir yeniden yapılanmayla, geçmişte yaşanan travmaların etkisinden kurtularak, tıpkı o ipek böceği kurtçuğu gibi kelebek haline gelip yeni ufuklara doğru kanat açabilmektir... Yoksa, antika yapının parçalanmasını "zafer" veya "hezimet" olarak değerlendirerek, tarihin-ölü kuşakların- bize miras olarak bıraktığı ruh dünyamızı saran o travmatik bataklıktan çıkamayız... Unutmayalım, tarihte olan herşey daha başka türlü olamadığı için olmuştur. Bugün bize düşen tarihi yargılamak değil, neyin neden öyle olduğunu anlamaya çalışarak, bunlardan bugüne ilişkin sonuçlar çıkarabilmektir...

Bugüne ilişkin sonuçlardan bahsederken bir nokta daha: Siz hem tutun, doğru olarak, "Suriye'nin ve hiçbir ülkenin topraklarında gözümüz yoktur" diye açıklamalar yapın, ama hem de, bunun arkasından, tam da şu ara, askerlerimiz Suriye ve Irak topraklarında savaş halindeyken, Lozan'ı tartışmaya açarak, Mısır, Suriye, Kıbrıs ve de Ege adaları aslında bize aittir diye nutuklar atıp, durduk yerde kaşınır gibi sanki yeni düşmanlar yaratma çabasına girin!.. Ve sonra da, "ah o üst akıl yok mu" diyerek kendinizden kaynaklanan birçok sorunu (aynen 70'lerde bizim yaptığımız gibi bir "emperyalizm" hayaleti yaratarak) dış düşmana havale edip hayalet taşlamakla vakit geçirin!.. Pes doğrusu!.. Biz de tutup, 21.yy dan, bilgi üretmekten falan bahsediyoruz!.. Bu kafa yapısıyla ne köy olur, ne de kasaba!..

Ama bütün bunlara bakarak sakın enseyi karartmayın ha, Türkiye, yeni bir Türkiye'yi doğuruyor!.. Bunlar, geçmişle-tarihimize olan hesaplaşmalar doğum sancıları... Bu

süreçte siz, eskiyi temsil eden kabuklara değil, çıkıp gelmekte olan o “yeni”ye bakın!.. Peki, kim mi, nerede mi o “yeni”? Belki de size sizden daha yakındır, bir düşünün!..